

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΕΡΔΗΘΗΚΕ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΛΩΜΕΝΗ ΠΑΛΑΜΗ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΜΕ ΜΙΑ ΥΨΩΜΕΝΗ ΓΡΟΘΙΑ

Την τελευταία δεκαετία και κυρίως τα τελευταία 6 μνημονιακά χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης, βιώνουμε στην ελλαδική επικράτεια όλο και πιο έντονα σε σχέση με τις προηγούμενες δεκαετίες, την ολομέτωπη επίθεση κράτους και κεφαλαίου στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Μια ολοκληρωτική επίθεση που την διαχειρίζονται τόσο οι κλασσικοί πολιτικοί εκφραστές του νεοφιλελευθερισμού, όσο και πολιτικοί σχηματισμοί, κόμματα και οργανώσεις της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά, που προσδοκούν να γίνουν διαχειριστές ενός σάπιου και ανθρωποκτόνου συστήματος. Η αντικειμενικοποίηση της εκμεταλλευτικής δομής του καπιταλιστικού συστήματος στην συνείδηση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, αποτελεί το βασικό εργαλείο όλων αυτών των επίδοξων δεξιών, κεντρώων και αριστερών υπερασπιστών της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Ένα εργαλείο που χρησιμοποιούν για να αναπαράγουν και να προπαγανδίζουν την πολιτική ανάθεση, τον κυβερνητισμό και την διαταξική συνεργασία ως δήθεν «προοδευτικές» διαδρομές εξόδου από την κρίση. Η «εθνική ανάπτυξη» έχει γίνει καραμέλα στα στόματα όλων των καθεστωτικών πολιτικών δυνάμεων, ντύνοντας την προπαγάνδα τους με δήθεν ριζοσπαστικά, οικονομίστικα και εθνικοπατριωτικά ιδεολογήματα όπως π.χ. αυτά περι «εθνικής ενότητας», «εθνικού» νομίσματος, «εθνοποιήσεων» και κεντρικού οικονομικού σχεδιασμού. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου, συνθήκες που ευνοούν την κοινωνική και πολιτική απονομιμοποίηση του πολιτικού συστήματος διαχείρισης, ο φασισμός ως η τελευταία εναλλακτική πολιτική εφεδρεία, ανασύρθηκε και προωθήθηκε από το αστικό μπλόκ εξουσίας. Η άνοδος της φασιστικής επιρροής στο κοινωνικό σώμα αντανάκλα τις αδυναμίες στην ανάπτυξη ταξικής και πολιτικής συνείδησης στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Απέναντι σ' αυτή την πολύπλευρη καθεστωτική προσπάθεια για κοινωνική και πολιτική νομιμοποίηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, απέναντι σ' αυτόν τον λυσσαλέο αγώνα των επίδοξων πολιτικών διαχειριστών του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος, για να ελέγξουν τις ταξικές και κοινωνικές αντιστάσεις προπαγανδίζοντας την ανάθεση και τον κυβερνητισμό μέσω «ρεαλιστικών»

λύσεων, οφείλουμε να σταθούμε απέναντι με τρόπο ξεκάθαρο και εχθρικό. Γιατί είτε με ευρώ, είτε με δραχμή κράτος και κεφάλαιο είναι οι εχθροί.

Στρατηγικός μας στόχος είναι η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος εκμετάλλευσης και η εξάλειψη των σχέσεων κυριαρχίας στις ανθρώπινες κοινωνίες, με επαναστατική μετάβαση στον ελευθεριακό κομμουνισμό και στην αναρχία. Στοχεύουμε στην επαναστατική-μετακαπιταλιστική, αταξική κοινωνία. Μια αταξική κοινωνία που θα επιτευχθεί χωρίς ενδιάμεσα «στάδια» μετάβασης, χωρίς παράλληλες εξουσιαστικές δομές (βλ. σοβιετικά καθεστώτα), με πλήρη κατάργηση του κράτους και χωρίς πολιτική ανάθεση σε κόμματα και πρωτοπορίες. Παλεύουμε για μια αταξική κοινωνία, που θα ενσωματώνει στις ελευθεριακές της αξίες, τις αντιπατριαρχικές, αντισεξιστικές και διεθνοτικές αντιλήψεις και πρακτικές. Αντιλήψεις και πρακτικές που θα βασίζονται και απορρέουν από την αντιϊεραρχική και αντιεξουσιαστική αυτοοργάνωση των κοινωνικών υποκειμένων, σε τοπικό και υπερτοπικό επίπεδο. Για να σταματήσει μια για πάντα η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, για να σταματήσουν να υπάρχουν κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι, αφεντικά και δούλοι, ανώτεροι και κατώτεροι. Η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και των σχέσεων εκμετάλλευσης που αυτό ενσωματώνει και αναπαράγει μέσω της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας του, αναπόφευκτα δεν θα είναι ειρηνική, θα είναι δυναμική και βίαιη όπως ιστορικά έχει αποδειχτεί εκατοντάδες φορές. Η παγκοσμιοποιημένη αστική κυριαρχία του 21^{ου} αιώνα, δεν πρόκειται να παραδώσει ειρηνικά τα προνόμια και την εξουσία της, όπως δεν τα παρέδωσαν ούτε τα αποπονήθηκαν ποτέ στο παρελθόν οι εξουσιαστές, όταν οι καταπιεσμένοι επαναστάτησαν ενάντια στην δουλεία που τους επέβαλλαν οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου. Ο αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού και της κυριαρχίας, δεν είναι εύκολος, ούτε απλός. Οι αστοί, ως συγκροτημένη τάξη, κατέχοντας τα μέσα παραγωγής και ρυθμίζοντας τις εμπορευματικές σχέσεις στην παγκόσμια οικονομία, έχουν προφανές όφελος να αναπαράγουν τις σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας.

Τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που συνθλίβονται από αυτή την καπιταλιστική εκμετάλλευση, που περιθωριοποιούνται και αλλοτριώνονται από αυτές τις κυριαρχικές αντιλήψεις και πολιτικές, για να σπάσουν τις αλυσίδες τους και να ορθώσουν αυτοοργανωμένα και με ταξική αλληλεγγύη τις συλλογικοποιημένες αντιστάσεις τους, αναπόφευκτα θα έρθουν σε σύγκρουση με τα κοινωνικά μεσοστρώματα, που αποτελούν τον βασικό πυλώνα κοινωνικής και πολιτικής νομιμοποίησης του σύγχρονου αστικού καθεστώτος. Πρόκειται για τα κοινωνικά μεσοστρώματα, που συνειδητά και λόγω οικονομικού συμφέροντος, αναπαράγουν και ενσωματώνουν στην οικονομική και κοινωνική τους δραστηριότητα τις σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας και γι αυτό τάσσονται ως στρατηγικοί σύμμαχοι στο πλευρό της αστικής τάξης. Θεωρούμε την ταξικότητα, που αποτελεί βασική προϋπόθεση για την αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων, μια θεμελιακή αρχή και για την δική μας οργάνωση. Ταυτόχρονα αναγνωρίζουμε την πολύπλευρη φύση της καταπίεσης του συστήματος που συντηρεί τα οικονομικά προνόμια και τις κυρίαρχες αξίες της αστικής τάξης πάνω στα υπόλοιπα στρώματα της κοινωνίας. Παράλληλα με την οικονομική εκμετάλλευση στο επίπεδο της εργασίας, ο καπιταλισμός έχει ενσωματώσει στο σύστημα λειτουργίας του, ένα σύνολο κυριαρχικών αντιλήψεων και πρακτικών, όπως η πατριαρχία, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, ο θρησκευτικός φανατισμός κ.α., που διαιωνίζουν την καταπίεση, αποτελώντας εμπόδιο για την οργάνωση των καταπιεσμένων εναντίον του. Το κομμάτι της κοινωνίας που έχει ως θεμελιώδες του υλικό συμφέρον την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος αποτελείται από τους οικονομικά εκμεταλλεζόμενους που ενώ πλήττονται, παράλληλα αναπαράγουν αυτές τις κυριαρχικές αντιλήψεις. Ως εκ τούτου η πορεία για την δημιουργία μια αταξικής κοινωνίας περνάει τόσο μέσα από τον δρόμο της πάλης για την ανατροπή του καπιταλισμού, όσο και από την καταστροφή του εξουσιαστικού αξιακού συστήματος των κυρίαρχων. Σε αυτή την πορεία καταπιεστές και καταπιεσμένοι, εκμεταλλεζόμενοι και αφεντικά κάθε τύπου δεν μπορούν να βαδίσουν μαζί στον ίδιο δρόμο, είναι αναπόφευκτη και ιστορική αναγκαιότητα η σύγκρουσή τους.

Ο καπιταλισμός εκμεταλλεύτηκε τις κυριαρχικές σχέσεις που προϋπήρχαν μέσα από το καθεστώς της πατριαρχίας. Έτσι επαναοριοθέτησε ένα εξουσιαστικό μοντέλο σχέσεων και ρόλων που να είναι οικείο στους καταπιεσμένους και συνεπώς δύσκολα ανατρέψιμο από αυτούς. Αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι, αν και οι παραγωγικές δομές άλλαξαν μέσα στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας, οι συνειδήσεις αντρών και γυναικών σχετικά με τους έμφυλους ρόλους παραμένουν ουσιαστικά ίδιες (ρόλοι στο σπίτι ή στους χώρους εργασίας, σεξιστική συμπεριφορά ή σχόλια, έμφυλη σωματική ή ψυχολογική βία, συντηρητισμός απέναντι σε διαφορετικές σεξουαλικές ταυτότητες που οδηγεί σε κοινωνικό αποκλεισμό, κλπ). Ο καπιταλισμός έχει

συμφέρον να διαιωνίζει τις ανελεύθερες συνειδήσεις γιατί τροφοδοτούν τις εμπορευματικές σχέσεις εκμετάλλευσης. Η σύγχρονη κοινωνία δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς την ανασταλτική της επίδραση πάνω στις κοινωνικές διαδικασίες γιατί προετοιμάζει την υπακοή στην εξουσία και στο κεφάλαιο. Στόχος μας είναι η ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης των ταξικά καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, βασικό μας μέλημα είναι και ο αγώνας για την σεξουαλική απελευθέρωση αντρών και γυναικών και για την απαγκίστρωσή τους από τους έμφυλους ρόλους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η απεξάρτηση της ερωτικής πράξης από οικονομικούς παράγοντες και κυριαρχικές συμπεριφορές που δεν εκφράζονται με συναίνεση. Παλεύουμε για την κατάργηση της άμεσης ή έμμεσης εμπορευματοποίησης της σεξουαλικότητας καθώς και για την απενεχοποίηση-αποδοχή των διαφόρων εκφάνσεών της.

Αδύνατη είναι η συμπίρευση των εκμεταλλεόμενων αυτής της κοινωνίας με το σύνολο των μισθοφόρων του κρατικού μηχανισμού που έχουν ως αποστολή τους να επιβάλουν με την βία την θέληση των καταπιεστών πάνω στους καταπιεσμένους. Δικαστικό σώμα, αστυνομία, στρατός και λοιπά σώματα καταστολής, είναι εξ ορισμού ταγμένα στο στρατόπεδο της αστικής τάξης, είναι μισθοφόροι της κυριαρχίας και αποτελούν ανάχωμα απέναντι σε κάθε κοινωνική και ταξική διεκδίκηση. Οι εξουσιαστικοί προπαγανδιστικοί μηχανισμοί πληροφόρησης και εκπαίδευσης, έχουν καταφέρει σε μεγάλο βαθμό να διαποτίσουν τα κατώτερα στρώματα της κοινωνίας με τις κυρίαρχες αξίες της αστικής τάξης, αλλοτριώνοντας τις συνειδήσεις τους. Με συνέπεια οι εκμεταλλεόμενοι/ες να μην αντιλαμβάνονται την κοινή ταξική τους θέση, υιοθετώντας ατομικές στάσεις ενδοταξικού ανταγωνισμού και να αποσύρονται από οποιαδήποτε συλλογική διαδικασία κοινωνικών και ταξικών διεκδικήσεων. Η συνεχής και συστηματική εθνικιστική προπαγάνδα τόσο μέσα από την κυριαρχική εκπαίδευση και την καθεστωτική αφήγηση της ιστορίας, τις παρελάσεις, τις πολεμοκάπηλες επετείους κλπ, όσο και μέσα από την έντεχνη διαμόρφωση «κοινών» αξιών από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, η επιβολή μέσω της αδιάκοπης και στοχευμένης διαφήμισης συγκεκριμένων καταναλωτικών προτύπων, ρόλων και συμπεριφορών, αποτελούν πρόσθετα εργαλεία της κυριαρχίας με στόχο την αλλοτρίωση των συνειδήσεων. Ταυτόχρονα οι συντησιακές λογικές που προωθούνται και επικρατούν τόσο στους εργασιακούς χώρους όσο και στους χώρους εκπαίδευσης (σχολεία, πανεπιστήμια κλπ), οι πατριαρχικές αντιλήψεις, ο ρατσισμός, ο σεξισμός και η φασιστική ιδεολογία, βαθαίνουν τον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση / εξατομίκευση στις τάξεις των εκμεταλλεόμενων, λειτουργώντας ανασταλτικά στην δημιουργία μαζικών αντικαθεστωτικών κινημάτων που θα μπορούσαν να απειλήσουν την κυριαρχία της αστικής τάξης. Συνεπώς η αντιπληροφόρηση αποτελεί ένα βασικό όπλο στα χέρια μας, με στόχο την αποδόμηση της καθεστωτικής προπαγάνδας, την ανάδειξη των κοινών συμφερόντων και αναγκών των καταπιεσμένων και την διασπορά των ελευθεριακών αξιών και προταγμάτων, προωθώντας την αναγκαιότητα της επαναστατικής ανατροπής κράτους και κεφαλαίου.

Η θρησκεία αποτελεί έναν απο τους παλιότερους και πιο πετυχημένους μηχανισμούς υποδούλωσης της ανθρώπινης ύπαρξης τόσο σε πνευματικό όσο και σε υλικό επίπεδο. Η αποδοχή της ύπαρξης ενός ή περισσότερων θεών καθιστά τους ανθρώπους υπόδουλους απο τη ίδια τη φύση και ανίκανους να ορίσουν οι ίδιοι την τύχη τους αφού η θεολογική οντότητα είναι αυτή που καθορίζει, σχεδιάζει και ελέγχει τα πάντα. Η θρησκεία μέσω της διανοητικής τρομοκρατίας και οι εκκλησίες μέσω των νόμων και των κανονισμών τους επιδίωκαν και επιδιώκουν να ελέγξουν τους ανθρώπους, από το τι πράττουν μέχρι το τι σκέφτονται. Επίσης πρέπει να τονιστεί η ιδιαίτερη προσπάθεια απο τους θρησκευτικούς άρχοντες ώστε η γυναίκα να είναι σε κατώτερη θέση απο αυτή του άνδρα. Η γυναίκα σύμφωνα με πολλές θρησκείες είναι πλάσμα ύπουλο και ευάλωτο στο «κακό». Αμέτρητα τα εγκλήματα της πνευματικής τρομοκρατίας και θρησκευτικής καθαρότητας (και εθνοθρησκευτικής αργότερα) όπως αμέτρητα και τα εγκλήματα των θρησκευτικών ιεραρχιών που πρωτοστάτησαν και συνεχίζουν να το κάνουν πιο έμμεσα στις μέρες μας στην υλική αφαίμαξη των λαών και της φύσης. Οι αμέτρητοι πόλεμοι που έχουν πραγματοποιηθεί στο όνομα κάποιας θρησκείας, ακόμα κι αν αυτή ευαγγελίζεται την αγάπη προς τον συνάνθρωπο αποτελούν μια καλά καμουφλαρισμένη πρόφαση για τον επεκτατισμό και την εξουσιομανία. Στις μέρες μας μπορεί να υπάρχει μια ελπιδοφόρα αποστροφή προς την θρησκευτική πίστη αλλά αυτό δεν σημαίνει οτι η ανθρωπότητα έχει τελειώσει με αυτό το έκτρωμα που συνέλαβε ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Ειδικά στην ελλαδική επικράτεια, η θρησκεία έχει ακόμα μεγάλη επιρροή και εξουσία. Η εκκλησία αποτελεί έναν βασικό εξουσιαστικό πυλώνα της κυριαρχίας, όχι μόνο επειδή έχει έρεισμα στη κοινωνική βάση και στις συνειδήσεις αλλά γιατί είναι συστατικό του ίδιου του ελληνικού κράτους. Και μόνο από το γεγονός ότι δεν έχει υπάρξει διαχωρισμός κράτους και εκκλησίας, μπορεί να καταλάβει κανείς την εξουσία

που κατέχει η εκκλησία και την επιρροή της στο δημόσιο βίο. Η ιστορία των θρησκειών είναι μια ιστορία βίας και υποδούλωσης του ανθρώπινου είδους.

Οι ελευθεριακές μας επαναστατικές αξίες, πέρα από το ζήτημα της κοινωνικής αυτοοργάνωσης και συλλογικής διαχείρισης των μέσων παραγωγής και των δικτύων ανταλλαγής αγαθών και υπηρεσιών κλπ από τους ίδιους τους παραγωγούς, θα επιδιώκουν πάντα, την εφαρμογή τους στα πλαίσια της αρχέγονης σχέσης ανθρώπου-φυσικού του περιβάλλοντος. Μιας σχέσης ισορροπίας με το ζωικό, φυτικό και ανόργανο περιβάλλον, που έχει διαταραχθεί από την καπιταλιστική και κυριαρχική εκμετάλλευση και βαρβαρότητα. Στόχος μας είναι να επιτευχθεί σταδιακά μια νέα ισορροπία, με όλο τον απαραίτητο σεβασμό προς την φύση και προς τα υπόλοιπα έμβια όντα, που να εξασφαλίζει ταυτόχρονα, την στοιχειώδη ποιοτική επιβίωση του ανθρώπινου είδους πάνω στον πλανήτη γή. Η γή είναι το κοινό σπίτι όλων μας, ανθρώπινων και μη ανθρώπινων ειδών, δεν είναι ιδιοκτησία κανενός.

Για την ανατροπή του καπιταλιστικού εκμεταλλευτικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του ελευθεριακού κομμουνισμού και της αναρχίας, απαιτείται οργάνωση και συλλογικός πολύμορφος αγώνας. Ιστορικά, οι αυθόρμητες κοινωνικές και νεολαιίστικες εξεγέρσεις αποτέλεσαν και αποτελούν ένα πεδίο κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης των συνειδήσεων, αλλά δεν ανέτρεψαν την αστική κυριαρχία. Καμμία κοινωνική επανάσταση δεν πρόκειται να πετύχει χωρίς την αντιεραρχική αυτοοργάνωση, τον συντονισμό και τον πολύμορφο αγώνα, των συλλογικών πολιτικών και κοινωνικών υποκειμένων που την επιδιώκουν, με ένα κοινό στρατηγικό στόχο. Ο τρόπος που οργανωνόμαστε και δρούμε δείχνει την κοινωνία που οραματιζόμαστε και για την οποία παλεύουμε συλλογικά. Χωρίς ιεραρχία, χωρίς ανάθεση, χωρίς πολιτική διαμεσολάβηση, χωρίς «δημοκρατικό» συγκεντρωτισμό, δημιουργούμε και λειτουργούμε στο σήμερα, την πυρηνική μορφή της αταξικής κοινωνίας που οραματιζόμαστε για το αύριο, με αυτοοργάνωση σε ταξικά σωματεία βάσης, λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών και οριζόντιες δομές κοινωνικής αλληλεγγύης.

Στεκόμαστε απέναντι στην κρατική λογική του εγκλεισμού και της κοινωνικής και πολιτικής απομόνωσης των πολιτικών κρατουμένων, με όπλο την αλληλεγγύη μας και τους κοινωνικούς μας αγώνες. Στηρίζουμε ηθικά, πολιτικά και οικονομικά το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων ενδυναμώνοντας ακηδεμόνευτες δομές αλληλεγγύης. Σκοπός μας είναι η αποδόμηση της καθεστωτικής προπαγάνδας ότι “πρόκειται για παραβάτες του κοινού ποινικού δικαίου”. Σε συνθήκες όξυνσης του ταξικού πολέμου το καθεστώς εξαίρεσης που ισχύει σήμερα για τους πολιτικούς κρατούμενους θα επεκταθεί και θα στοχοποιεί κάθε φωνή και κάθε δράση, ατομική η συλλογική, που εναντιώνεται άμεσα ή έμμεσα στην κυριαρχία, όπως άλλωστε συμβαίνει και σήμερα με την ποινικοποίηση συγγενικών-διαπροσωπικών σχέσεων ως “υποστηρικτών των τρομοκρατών”. Σημαντικός στόχος του αγώνα μας είναι η βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής τους, δίνοντας τους τις ανάσες ελευθερίας μέσα στο διαρκές πολεμικό κλίμα των φυλακών. Γιατί διευρύνοντας γενικότερα το πεδίο ελευθεριών των κρατουμένων ταυτόχρονα σπάμε τον καθεστωτικό τρόπο, που λειτουργεί αποτρεπτικά στα εν δυνάμει επαναστατικά υποκείμενα. Θεωρούμε ότι ένας από τους στόχους ενός επαναστατικού κινήματος πρέπει να είναι η απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Να μην υπάρχει κανένας αιχμάλωτος στα χέρια του κράτους και κανένας αιχμάλωτος να μην είναι μόνος του. Χωρίς φυσικά να ξεχνάμε και τους πολυάριθμους αγωνιστές που διαφεύγουν ή είναι σε διαδικασία πάλης με τη δικαστική εξουσία, η αλληλεγγύη προς τους οποίους θεωρείται αυτονόητη.

Μέσα στην αυξανόμενη όξυνση της οικονομικών και κοινωνικών αντιθέσεων που παράγει η καπιταλιστική κρίση, μια κρίση που πλήττει ολοένα και περισσότερο τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, γίνεται διαρκής πλέον η επίκληση «έκτακτων αναγκών», όπως η «τρομοκρατία», μέσω του διαρκούς και στοχευμένου επικοινωνιακού βομβαρδισμού της κοινής γνώμης από τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Στο κράτος έκτακτης ανάγκης που ζούμε, αμέσως μετά τους διωκόμενους κοινωνικούς αγωνιστές και τους πολιτικούς κρατούμενους, στο στόχαστρο του καθεστώτος εξαίρεσης μπήκαν οι μετανάστες που φεύγουν κυνηγημένοι από τις χώρες τους. Ξεριζώνονται και φεύγουν για να γλυτώσουν από τον πόλεμο, την φτώχεια, την εκτέλεση και τους βασανισμούς λόγω πολιτικών και θρησκευτικών φρονημάτων ή προσωπικών επιλογών ζωής. Εξαθλιώνοντας τα εκατομμύρια των μεταναστών που προσπαθούν απεγνωσμένα να φτάσουν στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, η αστική κυριαρχία μεθοδεύει έντεχνα το επικοινωνιακό σκηνικό, ώστε ο εγκλεισμός τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, να φαντάζει σαν την μόνη λύση στα μάτια των υπηκόων της. Το κράτος έκτακτης

ανάγκης διεκδικεί την ηθική του νομιμοποίηση στα μάτια των τηλεθεατών και ψηφοφόρων του, των ευυπόληπτων και «πολιτισμένων» υπηκόων του, προπαγανδίζοντας τον ρατσισμό, την ξενοφοβία και τον τεχνητό διαχωρισμό ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες. Είναι χρέος μας η ανθρωπιστική και πολιτική αλληλεγγύη στα θύματα του καπιταλισμού και της κυριαρχίας. Οι μετανάστες είναι θύματα του καθεστώτος εξαίρεσης κι εμείς είμαστε οι επόμενοι στην λίστα του. Είμαστε οι επόμενοι, με κατηγορίες τόσο τα αξιακά μας προτάγματα, όσο και τους αγώνες μας για την ταξική και κοινωνική χειραφέτηση. Ενάντια στην πολιτική ανάθεση και τον κυβερνητισμό, ενάντια σε κράτος, ΜΚΟ, εκκλησία, τοπικές αρχές, πολεμάμε τον ρατσισμό και τον φασισμό που καλλιεργούνται από την κυριαρχία. Παλεύουμε για ανοιχτά σύνορα, για την καταστροφή των στρατοπέδων συγκέντρωσης, για την αποτροπή των απελάσεων και για την ομαλή κοινωνική συμβίωση με τους μετανάστες μέσα στις πόλεις μας, μέσα στις γειτονίες μας, αποδομώντας τον ψεύτικο διαχωρισμό που μας επιβάλλει το καθεστώς, τον διαχωρισμό δηλαδή σε «ντόπιους» και «ξένους». Γιατί στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι.

Ως αναρχική συλλογικότητα λειτουργούμε με οριζόντιες διαδικασίες διαμόρφωσης μιας κοινής ελευθεριακής και ταξικής πολιτικής σκέψης, διαδικασίες που στοχεύουν στον επεξεργασμένο και συγκροτημένο κοινωνικό και πολιτικό μας λόγο, με κοινό κοσμοθεωρητικό πλαίσιο και με κοινά σχεδιασμένες και στοχευμένες δράσεις παρέμβασης. Δράσεις παρέμβασης που σαν ευρύτερο στόχο έχουν την ανάπτυξη της ταξικής και επαναστατικής συνείδησης των κατώτερων κοινωνικών τάξεων. Παράλληλα ως αναρχική πολιτική συλλογικότητα, θεωρούμε εξίσου απαραίτητη, την δραστηριοποίησή μας ατομικά ή/και συλλογικά, σε ευρύτερες ταξικές πρωτοβουλίες βάσης, λαϊκές συνελεύσεις, αυτοοργανωμένες τοπικές θεματικές κινήσεις κλπ, προωθώντας τις ελευθεριακές αξίες και ριζοσπαστικοποιώντας τους επιμέρους κοινωνικούς αγώνες. Στην ελλαδική επικράτεια προσβλέπουμε στην συμμετοχή μας ως αναρχική συλλογικότητα, σε παρούσες ενεργές ή/και μελλοντικές οριζόντιες διαδικασίες για την ανάπτυξη ενός οργανωμένου δικτύου ομοσπονδιοποιημένων αναρχικών πολιτικών συλλογικοτήτων. Συλλογικοτήτων με τις οποίες θα έχουμε κοινή κοσμοθεώρηση και συναντίληψη του κοινωνικού, οικονομικού και πολιτικού γίνεσθαι, κοινές πολιτικές στοχεύσεις. Αναρχικές συλλογικότητες οι οποίες αλληλέγγυα, συντονισμένες μεταξύ τους και με συγχρονισμό δράσεων και παρεμβάσεων, θα αναπτύσσουν την πολιτική τους επιρροή στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, **οργανώνοντας την επαναστατική προοπτική, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό και την αναρχία.**

Μάης 2016

Αναρχική Συλλογικότητα mAnifesto

manifesto-volos@espiv.net

<https://manifesto-volos.espivblogs.net>